

הת (באר שבע) 34348-01-25 - סלימאן אבו מדיעים נ' מדינת ישראל - פרקליטות מחוז דרום

ה"ת (באר-שבע) 34348-01-25 - סלימאן אבו מדיעים נ' מדינת ישראל - פרקליטות מחוז דרום ואח'שלום באר-שבע
ה"ת (באר-שבע) 34348-01-25
סלימאן אבו מדיעים

נגד

1. מדינת ישראל - פרקליטות מחוז דרום
2. רשות מקרקעי ישראל - מחוז דרום
3. משטרת ישראל - יחידת יואב
בית משפט השלום בבאר-שבע
[26.02.2025]

לפני כבוד השופט ערן צברי

ע"י ב"כ עו"ד מחמד אבו פריח

ע"י ב"כ עו"ד מתן כהן

החלטה

1. מדינת ישראל היא המחזיקה והבעלים של גוש 100227.
2. החלקות הרלבנטיות לבקשה זו הינן 400512 ו-400516, אזור המכונה בעגה המקובלת "אל עראקיב".
3. משפחתו של המבקש, וביתר הרחבה משפחת אלטורי, מנהלת מול המדינה מאבק משפטי באשר לבעלות על הקרקע המדוברת, ובמקביל עוסקות המשיבות בהגנה ושמירה על הגוש, ממניעת פלישה והתבססות מחודשת של משפחת אלטורי.
4. בגוש האמור ממוקם בית הקברות "אלטורי". למען הבנת המיקום מדובר בבית קברות הסמוך לכביש 40, כשלושה ק"מ דרומית מצומת להבים-רהט.
להלן עובדות המקרה שאינן במחלוקת
5. יאיר בר לב, פקח הסיירת הירוקה, ערך סיור בשטח האמור בתאריך 15/12/2024 איתר פלישה טרייה לשטח האמור במסגרתו הוקם שיג לקבלת אורחים סמוך לבית הקברות (סומן ב על גבי מב/1), וכן פינת אירוח של אביו של המבקש במרחק של כ 100 מ' מבית הקברות והשיג (סומן ג על גבי מב/1).

6. השיג היה מחובר לחשמל באמצעות כבל שנמתח מבית הקברות, כאשר אחת הסככות משמשת ללינה. עוד מצא כי בפינת האירוח היה סייאח אבו מדיעם וכי במקום היו אורחים, המקום מצויד בצויד להכנת אוכל, בעלי חיים, אח לחימום וכיוצ"ב. כמו כן בסיוור המקדים ציין על גבי המסמך הימצאותם של כלי רכב שונים וביניהן רכבים פרטיים, ג'יפ לנדרובר, טנדר דימקס, רכב הסעות מרצדס, וכן המשאית נשוא הבקשה - איסוזו 65-461-58 השייכת למבקש.
7. בהמשך לכך ובכדי להתגבר על הפלישה הטרייה, פעל בר-לב לפינוייה תוך פרק הזמן המותר בסעיף 18 (ב) לחוק המקרקעין, תשכ"ט-1969 לשימוש בכח כנגד הסגת גבול, הגיש בקשה לשיתוף פעולה וסיוע של המשטרה לסילוק הפלישה, ובתאריך 07/01/2025 הגיע אל המקום יחד עם צויד כבד לפינוי המאהל והצויד, וכן גרר ייעודי לגרירת המשאית, כשהוא מלווה על ידי יחידת יואב.
8. במועד האמור, פונתה הפלישה, והמשאית שהייתה במקום סמוך לבית הקברות ולשיג (סומן ד על גבי מב/1) הועלתה על הגרר שהובא ונגררה מהמקום.
9. במועד הפינוי המבקש לא נכח. הוא הגיע מיד לאחר ששמע שמשאיתו נגררת, ראה את המשאית על גבי הגרר עצמו, ביקש מנהג הגרר שיוירד את המשאית מהגרר, ובהמשך לכך שוחח עם הפקח בר-לב וביקש לדעת מכח מה נגררה משאיתו, אך לא נענה על ידו.
10. תחילה נטען כי בתאריך 12/01/2025 נשלח למבקש מכתב ובו הודעה על הפינוי וגרירת המשאית וכן דרישה להסדרת תשלום ההוצאות הכרוכות בכך ולקבל את משאיתו בחזרה. בהמשך לכך נמסר כי הפקח בר-לב נדרש לשירות מילואים ובשל תקלה הדבר לה נעשה בפועל.
11. המשאית מוחזקת אצל "גרר שי כהן בע"מ" אשר בינו לבין המדינה יש חוזה למתן שירות, כאשר עלות דמי הגרירה והעבודה, וכן דמי השמירה עומדים על ₪ 5,250 בצירוף מע"מ.
- טענות הצדדים
12. ב"כ המבקש טען כי המשאית נתפסה שלא כדין; המשאית חנתה במקום סמוך לבית העלמין; מדובר במשאית תקינה; לא הייתה בגדרי הכפר ולא הפריעה לאיש; המבקש לא קיבל כל דיווח על תפיסת המשאית; בעת הגרירה הגיע המבקש למקום, ניסה למנוע את המשך הגרירה אך לא נענה עניינית על ידי הפקח; לא ניתנה אזהרה למי מיושבי המקום ובוודאי שלא למבקש. לתמיכה בטענותיו הוגש תצהירו של המבקש.

13. המשיבה בתגובתה השיבה כי מדובר בפלישה למקרקעין בבעלות המדינה ולכן החליטה המדינה להיערך לפינויי השטח ולהריסת המבנים; לצורך כך הוזמנו כלי פינוי ומשאית גרר, והליווי נעשה על ידי משטרת ישראל (יחידת יואב); בהגעה למקום המשאית נתפסה ונגררה ובהמשך לכך אוחסנה, והכל על חשבון המדינה; בתגובתה נאמר כי נשלחה למבקש הודעה בתאריך 12/1/2025 ובה דרישת תשלום הוצאות אך בהמשך התברר שלא כך אירע; מדובר בשטח אליו נעשות פלישות תכופות, סייאח אבו מדיעם אביו של המבקש הורשע בעבר בגין מעשה פלישה, עתירות שונות וביניהם רע"א 8372-02-10 נדחו; הפינוי בוצע בהתאם להוראת סעיף 18 (ב) לחוק המקרקעין ולא על פי פקודת החיפוש; כמו כן הפנתה לזכות לשיפוי בגין ההוצאות לפי סעיף 8 (א) לחוק השומרים, וכן סעיף 11 (א) לחוק המיטלטלין, ואף לפי סעיף 1 לחוק עשיית עושר ולא במשפט. לתמיכה בטענותיה הוגש תצהירו של הפקח יאיר בר-לב, הוצאות הגרירה והאחסנה, נסח מקרקעין, דו"חות אירוע ועוד.

העדים שנשמעו בפני

14. אתחיל ואציין כי העדויות של שני הצדדים היו מלאות בפרטים שוליים ולא רלבנטיים, לצורך ההכרעה בסוגיה שבפני. לכן, יש לקרוא את העדויות לצד המסמכים השונים בתיק, תוך שימוש במסנני רעש, וזאת כדי להבין את העובדות ולקבל החלטה.

15. להלן עיקרי עדותו של הפקח יאיר בר-לב -

משמש כפקח בסיירת הירוקה; בעשר השנים האחרונות נמצא בשטח המכונה "אל עראקיב"; פעם בחודש עוסק בפינויים של פולשים למקום; את המשאית נשוא בקשה זו ראה בתאריך 25/12/24 בסיור המקדים וביום הפינוי 7/1/25; מכיר את אביו של המבקש ואת אחיו; את המבקש זיהה בשמו, יודע את ההקשר המשפחתי אך לא מכיר אותו; לאורך השנים הובאו משאיות ורכבים מסחריים למקום אשר שימוש את הפולשים לצרכי שינה; השטח האמור לא משמש כחניה; אין חניה מוסדרת במקום גם לא בסמוך לבית הקברות; תחילה אמר שלאורך השנים הגיעו למקום משאיות ובהמשך אמר שחוץ מהמשאית נשוא הבקשה היו במקום בעבר עוד שתי משאיות; השתתף במעל 200 אירועי פינוי פלישה במקום; הגיש תלונה במשטרה על הפלישה בתאריך 17/12/24; לא פנה לאיש מהנוכחים וגם לא למבקש; לא ביקש מאיש לפנות את הציוד וכלי הרכב מהמקום; גם בעבר נגררו מהמקום כלי רכב, חלקם הוחזרו וחלקם נגרטו.

ביחס למשאית עצמה - לא ראה מה מכילה המשאית מאחר שהייתה נעולה/סגורה; לאחר הסיור המקדים בדק למי היא שייכת ומצא שהיא שייכת למבקש; הזמין למבצע הפנוי כלים כבדים לפינוי המבנים וכן גרר לפינוי המשאית במידה ותימצא במקום ביום הפינוי; לאחר שהמשאית הועלתה על הגרר והגרר החל בנסיעה הגיע המבקש, לא הזדהה ולכן בחר שלא להשיב לו על שאלותיו ביחס למשאית; על אף שענה שלא יודע מה היה עושה אם המבקש היה מזדהה בפניו.

היה ברור מהעדות וממכלול תשובותיו שהוא ביקש להעביר מסר לכלל הנוכחים בדבר נקיטת אכיפה מוחלטת ותקיפה כנגד כל פלישה.

לשון אחר - הפקח בר-לב למוד ניסיון מהמקום ומהפולשים; מנהל מלחמת חורמה ומוודא ביד קשה שהפלישות לא מתבססות; מכיר היטב את המקום ואת משפחתו של המבקש; עיקר הדאגה נגעה למבנים שהוקמו במקום ולהתבססות בדרך זו במסגרת הפלישה; עיקר הדאגה נגעה גם למשאיות וכלי רכב מסחריים שמגיעים למקום מתוך חשש שימשו לשינה ולרווחה עבור הפולשים שמגיעים למקום; הכוונה במעשה הפיניו להעביר מסר של משילות כנגד הפולשים, להסיר את כלל המבנים ולגרור את כלי הרכב בכלל ומשאיות וכלי רכב מסחריים בפרט, ולייצר בצד השני תחושת חוסר כדאיות ביחס להמשך פלישה או התייאות מהמשך ניסיונות לעשות כן.

16. להלן עיקר עדותו של המבקש -

המבקש מתגורר ברהט ומנהל עסק לממכר בשר בשגב שלום; המשאית הייתה תקינה ומשמשת אותו להובלת הבשר; רכש את המשאית כשלושה חודשים טרם הגרירה; מחנה את המשאית בשטח האמור באופן כמעט קבוע מאחר שליד ביתו אין מקום חניה, ובשגב שלום הוא חושש שתיגנב; יש אחרים נוספים שנוהגים על משאית זו ובין היתר עובדיו אשר מחנים את המשאית סמוך לביתם; מכיר את הפקח בר-לב; לפעמים מחנה את המשאית מספר ימים במקום ואף שבוע.

ביתר ספציפיות ביחס למועד בו נגררה המשאית - החנה את המשאית במקום יום קודם לכן; התקשרו אליו כאשר הגיעו והעלו את המשאית על גבי הגרר; ניגש לנהג הגרר וביקש לקבל ממנו הסבר מדוע גוררים את המשאית ובאיזו זכות; נהג הגרר אמר שעליו לפנות לפקח; פנה לפקח ודרש לקבל ממנו תשובות אך נענה בתשובה כללית שהוא לא מתכוון לענות לו.

על מנת להבהיר את רציפות הפלישה אציין שהמבקש אמר כי בתאריך 18/02/2025 (יום לפני עדותו בפני) החנה את רכבו בשטח האמור וזאת לאחר שהלך לבקר את משפחתו ששבה והתמקמה בשטח, ואף השאיר את רכבו בשטח למשך הלילה. עוד יש לציין כי בעבר נדרש על ידי הפקח בר-לב להוציא את רכבו משטח ואף נחסם בכביש מאפשרות להיכנס לשטח. סיכומי הצדדים

17. ב"כ המבקש סבור כי הגרירה של המשאית בטלה מעיקרה, היה מצופה מהמדינה שתפנה למבקש ותורה לו להוציא את המשאית, ורק במידה שלא ישמע לכך לגרור את הרכב. אין התייחסות לשאלה האם המשאית חנתה ברציפות או אפילו באותו מקום מהביקור המקדים ועד לפינוי. יש מרחק משמעותי בין המשאית לבין אוהל האירוח. לא הוכח שהמשאית היא חלק מהפלישה, וכן שהיא משמשת ללינה עבור הפולשים למקום. לצורך כך הפנה להחלטה בתיק ה"ת (שלום ב"ש) 32777-01-17, שם הורה בית המשפט על שחרור המשאית ללא כל תשלום.

המשאית נשוא הבקשה שימשה את המבקש בעבודתו, הייתה במצב תקין של נסיעה, הוא לא קיבל הודעה על הפינוי ועל תנאי החזרתה, התנהגות הפקח בר-לב כלפי המבקש הייתה לא מקצועית ולא ראויה, והיה ראוי לכל הפחות להשיב לו על פנייתו, להעביר לו מידע מדויק בשל מה נלקחה המשאית ובאילו תנאים ניתן להשיבה. המבקש לא משפטן ולא ידע שהמשמעות של החניית המשאית במקום מהווה פלישה אסורה.

18. ב"כ המשיבות ביקש לקבוע שתפיסת המשאית נעשתה כחוק. המבקש אישר שהמשאית הייתה במקום משך ימים ארוכים גם אם לא ברציפות. התפיסה נעשתה מכח סעיף 18 לחוק המקרקעין, וקיבלה לכך אישור בין היתר בהחלטה ברע"א (מחוזי חי') 32279-06-21 רשות מקרקעי ישראל נ' ליאור גיא תורגמן (נבו 24.9.2021), שם מצא בית המשפט הצדקה לתפיסת רכוש במסגרת פעילות אכיפה של המדינה על הקרקעין בבעלותה.

ביחס לזכות לדמי השבה באשר לגרירה ולהחזקה, הפנה לסעיף 8 לחוק השומרים הקובע כי השומר זכאי לקבלת הוצאות סבירות, ומכח זאת זכות לעיכובן על המשאית לשם הבטחת השיפוי, וזאת בהתאם להוראת סעיף 11 לחוק המיטלטלין. להשלמת הטיעון המשפטי הפנה לסעיף 1 לחוק עשיית עושר ולא במשפט, סבר כי מעשה המדינה של שמירה על המשאית מהווה שירות ועל כן גם מכח חוק זה קמה זכות המדינה לשיפוי.

מאחר שההודעה על תפיסת המשאית לא נמסרה למבקש בתאריך 12/1/25, הסכים כי יש להטיל הוצאות שמירה רק החל מתאריך 23/01/2025 שאז צירפה המשיבה למסמכי בית המשפט את ההודעה הרלבנטית. דיון והכרעה

19. טרם התייחסות לנסיבות הקונקרטיות של פינוי הפלישה ותפיסת המשאית, מצאתי לנכון להתייחס לחלק מההליכים הנוגעים למתחם "אל עראקיב", וכן למאמצי המדינה לשמור עליהם נקיים מפלישה ולהגן באופן מתמשך על הבעלות בשטח.
20. כבר ברע"א 3569/04 סייח סלימאן אבו מדיעם ואח' נ' מדינת ישראל (נבו 29.9.2005) התייחס בית המשפט לזכות המדינה לפנות את המקרקעין במקרה של פלישה טריה וזאת מכח סעיף 18 לחוק המקרקעין - "מעבר לנדרש יצוין כי, התנהגות המבקשים בפרשה האמורה נגועה בחוסר תום לב. הם פלשו אל המקרקעין נשוא המחלוקת ופוננו מהם על ידי המשטרה, וחזרו ופלשו אליהם שלוש פעמים נוספות תוך הפרה בוטה של דרישות הדין. רק עקב מעבר הזמן, לא ניתן היה בפלישה הרביעית לעשות שימוש בסמכויות הנתונות למשטרה על פי סעיף 18 לחוק המקרקעין, ולכן המשיבים נזקקו להליכים על פי חוק סילוק פולשים, שבהם אנו עוסקים כאן. בנסיבות הענין נוצרה חזקה שלא הופרכה כי המקרקעין הם מקרקעי ציבור. המבקשים לא הוכיחו, ולו לכאורה, את זכויותיהם להחזיק במקרקע. בהחלטתו של השופט ואגו בבש"א 4616/02, המתייחסת לאותם צדדים, נקבע כממצא כי המבקשים בצעו פלישה טרייה לקרקע ומשכך, נדחתה כדין בקשתם לבטל את צווי סילוק היד שניתנו נגדם. (השווה רע"א 4311/00 מדינת ישראל נ' בן שמחון, פד"י נח(1) 827, 842)".
21. ברע"א (מחוזי ב"ש) 8372-02-10 סייח סלימאן אבו מדיעם ואח' נ' מדינת ישראל - מנהל מקרקעי ישראל (נבו 12.5.2010) התייחס בית המשפט להתנהלות אביו של המבקש, כמה מאחיו ואחרים נוספים, במסגרתו ביקשו שההליכים נגדם יבוצעו בהתאם לסעיף 21 לחוק המקרקעין. בית המשפט דחה העתירה וקבע - "הכל מודים, גם המבקשים, כי המקרקעין נשוא הבקשה רשומים בבעלות המדינה וכי למבקשים או מי מהם, אין בהם זכות קניינית כלשהי. המבקשים גם אינם חולקים כי מאז שפלשו לשטח, לפני כשבע שנים, התנהלו נגדם הליכים משפטיים רבים (בכל הערכאות מבימ"ש השלום ועד לביהמ"ש העליון) בהם ניתנו ונתאשרו צוי פינוי המורים להם לפנות המקרקעין. טענתם היחידה הינה כי "זכותם" במקרקעי המדינה אליהם פלשו מתבטאת ומתמצית בכך שאין לפנותם מהם אלא בדרך של הליכי הוצאה לפועל ולא בדרך הקבועה בסעיף 21 לחוק המקרקעין".
22. בת"פ (שלום ב"ש) 40751-08-13 מדינת ישראל תביעות נגב נ' סיאח אבו אמדע'ם (נבו 21.9.2020) הורשעו אביו של המבקש וכמה מאחיו בגין פלישה למקרקעין האמורים, תוך שבית המשפט קובע את הדברים הבאים - "הנאשמים, במעשיהם, פגעו בערכים המוגנים של שלטון החוק, כיבוד החלטות שיפוטיות, ריבונות המדינה וזכויות הציבור במקרקעין. אין חולק על כך, שהבעלות במקרקעין רשומה במרשם המקרקעין, על שם רשות הפיתוח, קרי, מדינת ישראל. לכל אחד מהנאשמים בית מגורים ברהט. הנאשמים הפרו שורה של החלטות שיפוטיות וצווים, שניתנו במשך למעלה מעשור ובהליכים שונים בערכאות השונות.

- מעשיהם של הנאשמים גרמו להכבדה על גורמי אכיפת החוק, בהיקף שאין לו אח ורע - עשרות רבות מקרים של פינוי וחזרה למקרקעין. בכל אחד מהמקרים - נדרשה הפעלת כוחות גדולים ותעצומות רבות".
23. ברע"פ 7002/18 סייאח אבו מדיגם נ' מדינת ישראל (נבו) 20.11.2018) נדחתה בקשת רשות ערעור הנוגעת לאותו מקום בדיוק, ביחס להרשעת אביו של המבקש באשר לפעולות פלישה נוספות.
24. לכך יש להפנות גם לע"א (מחוזי ב"ש) 36558-12-17 סייאח אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (נבו) 5.8.2019) במסגרתה נדחתה תביעה להפחתת תשלום נזקי ועלויות פינוי המקרקעין תוך שבית המשפט קובע - "בענייננו, משנקבע (ובכך כאמור לעיל מצאנו שלא להתערב), כי המערערים הינם בגדר מעוולים יחד, ואחראים הם, ככאלה, למלוא הנזק". (בקשת רשות ערעור התקבלה מטעמי שוויון בלבד (רע"א 7586/19 סייח אבו מדיעם- ו 5- אח' נ' מדינת ישראל (נבו) 17.11.2020)).
25. הסקירה לעיל נועדה לשניים - העניין מוכיח ומשתלב עם עדותו של הפקח בר-לב בדבר פעולות אכיפה רציפות, מתמשכות והדוקות בשטח האמור, וכן מוכיח כי מאמצי המדינה לאורך השנים לא צלחו וכי המבקש ומשפחתו עושים שימוש בשטח האמור כבשלהם.
26. ברע"א (מחוזי חי') 32279-06-21 רשות מקרקעי ישראל נ' ליאור גיא תורגמן (נבו) 24.9.2021) נתן בית המשפט משקל מכריע למידת הפיקוח ההדוק של המדינה על המקרקעין, וזאת לצד העדר המחלוקת כי הקרקע בבעלות המדינה, בכדי לקבוע כי המדינה פעלה כדין -
- "סבורני כי אין חולק שהמבקשת מנהלת פיקוח ביחס למקרקעין ופועלת למניעת פלישות ודי בהליכים שהתקיימו בין הצדדים ואשר פורטו במסגרת התובענה שהגיש המשיב לבימ"ש קמא כדי להוכיח מעל לכל ספק את הפיקוח ההדוק במקרקעין, המקיים למבקשת את יסודות החזקה במקרקעין. הפיקוח של המבקשת במקרקעין הוכח גם בסמוך לביצוע הפינוי, בביקורים חוזרים ונשנים של מפקח מטעם המבקשת, אשר שב והתריע במשיב.
- מקרקעי הציבור והמדינה אינם הפקר. זכותה של המדינה, ואף חובתה, לעשות ככל הניתן על פי דין למנוע פלישה למקרקעי ציבור ומשהתקיימה פלישה, לפעול בדרך היעילה ביותר הקיימת על פי הדין לתיקון המעוות ופינוי הפולשים מסיגי הגבול. אין חולק גם כי למשיב אין זכויות במקרקעין ולכן נראה על פני הדברים כי פנייתו לבימ"ש קמא נעשתה בחוסר תום לב ובנסיבות אלה הוא אינו זכאי לסעד שהתבקש".
27. אכן יש מספר שינויים מהמקרה שם למקרה בפני, שכן שם מדובר בשמורת טבע, מדובר בפלישה הכוללת ציוד מגוון וכי הציוד שנלקח שימש לפלישה עצמה. כמו כן האיזור היה מגודר ומסומן, ונעשו פניות מקדימות לפולש.

28. הצד השני הוא שבענייננו מדובר בשטח בו המדינה מבצעת פעולות אכיפה רבות מזה למעלה מעשור, כמפורט מעלה, וכי פעם אחר פעם משפחתו של המבקש פולשת ועושה מאמץ להתבסס מחדש במקום. באופן קונקרטי למבקש הוא ידע על מאמצי מניעת הפלישה, ונתקל בפקח בר-לב גם במסגרת פעולות הרחקה מהמקום. עוד במקרה בפני, באופן מובהק הקרקע שייכת למדינה כפי שנקבע אף מפורשות במספר פסקי דין, וכעולה מנסח המקרקעין.
29. באשר לטענות המבקש כי הוא מחנה את המשאית מידי פעם רק מאחר שאין לו חניה סמוכה לביתו, אני מוצא כי טענה זו מופרכת ואיני מקבלה.
30. הסיבה העיקרית בגינה מגיע המבקש אל המקום, גם באמצעות המשאית, היא לבקר את בני משפחתו אשר ממשיכים ופולשים לשטח המדובר.
31. הסיבה השנייה היא כי הם יכולים להשיג על משאיתו במקום, וזאת מאחר שהם נמצאים באופן רצוף ומתמשך, ועל כן הוא סמוך ובטוח שמשאיתו תישמר אף למשך מספר ימים.
32. אם כן, גם המבקש עצמו מהווה חלק ממערך הפלישה אל הקרקע, וגם הוא נוהג בשטח כשלו. המרחק שבין מקום החניה לאיזור האירוח הוא לא רלבנטי, הן מאחר שמדובר בסופו של דבר במתחם משולב של פלישה ושהייה, והן מאחר שהשיג צמוד למשאית כפי שסומן על גבי תצלום האוויר.
33. המבקש ידע אודות פעולות האכיפה כפי שגם אישר בעדותו בפני, נדרש להוציא את רכבו מהמקום, ואף נחסם מלהיכנס אל השטח - אך חזר והגיע אל המקום ואף החנה את משאיתו למשך מספר ימים במקום.
34. כך או אחרת, מעת שישנה פלישה במקום, המדינה זכאית ואף חייבת לעמוד על האינטרס הציבורי להגנה על שטחי הציבור, וככל הניתן לעשות זאת מכח סעיף 18 לחוק המקרקעין, ובכך להימנע מלהיכנס לתסבוכת הכרוכה בפניו באמצעות הליכי הוצאה אל הפועל ובפעולות משפטיות איטיות.
35. כפי שכבר ציינתי מעלה, אנשי האכיפה היו מוטרדים מנוכחות של משאיות וכלי רכב מסחריים, מאחר שאלה משרתים לתפיסתם את הפלישה למקום בכך שהם מיטיבים את תנאי השהות של הפולשים, בהיותם מסוגלים להחזיק ציוד משמעותי, ואף להלין בו את הנוכחים באופן נח יותר.
36. לכן התכוננו מראש למשאית שתהיה בשטח. ברור שאם המבקש היה רק מבקר בבית הקברות, או נוכח במקום, הוא יכל להניע את המשאית ולעזוב את המקום בדיוק כפי שעשו בעלי כלי רכב אחרים. אלא שהמבקש כאמור השתמש במקום כחנית קבע עבור משאיתו, ובכך היווה חלק ממערך הפלישה אל המקום.
37. כפי שנקבע בפסקי הדין מעלה, וביתר ספציפיות ברע"א תורגמן, ובפסקי הדין מעלה אשר התייחסו ספציפית לשטח האמור ולמשימות הפניו הרבות ממשפחת המבקש, המדינה זכאית לפנות את המקרקעין ולאחר מכן לקבל שיפוי מהפולשים ביחס להוצאות הכרוכות בכך.

38. גם בכל הנוגע למשאית, היו זכאים לפנותה מהמקום. אני מקבל טענת המדינה כי הייתה חייבת לתפיסתה לשמור על המשאית במקום בטוח אחרת היא חשופה לתביעה בדבר כל נזק שיגרם. בדרך זו המדינה מגדרת את מחויבותה לנזקים שיגרמו לה, ומאידך זכאית לשיפוי.
39. הזכות לשיפוי הינה מכח סעיפים 8-9 לחוק השומרים, תשכ"ז-1967, וכן להחזיק במשאית עד שההוצאות ישולמו למדינה בגין עלויות הפינוי מכח סעיף 11 לחוק המיטלטלין, תשל"א-1971. עמדה זו נקבע גם ברע"א תורגמן, מאותם נימוקים ממש.
40. אוסיף גם קביעה זו - המדינה מבצעת פעולות אכיפה בלתי נגמרות בשטח האמור. פעולות אלה כרוכות בשיתופי פעולה של רמ"י, של המשטרה, ושל הסיירת הירוקה, כרוכות בהוצאות רבות של פינוי, ציוד וכח אדם יקר, ודומה כי משפחתו של המבקש נכונה להמשיך להעסיק את המדינה ולהמשיך לפלוש אל המקום.
- המדינה מנגד מרגישה מחויבות לשמור על נכסי הציבור בכלל ועל המקום הספציפי בפרט, לוודא שכל אחיזה בקרקע שלא כדין מסולקת לאלתר, ולמעשה עייפה מלקיים שיג ושיח, ולפנות לנוכחים במקום ולבקש מהם לפנות את כלי רכבם או את הציוד.
- המדינה אם כן מבכרת פעולות אכיפה בלתי מתפשרות, ולא נכונה לנהל משאים ומתנים, כמו גם פעולות הרחקה ואזהרה. עמדה זו מקובלת עלי, בפרט מאחר שהרשויות הנוגעות בדבר הן האמונות על השמירה על השטחים שבבעלות המדינה ועל נכסי הציבור, ואל לו לבית המשפט להגדיר איזו דרך עדיפה וכיצד על המדינה לשמור על משילותה בשטח.
- לכן, לא מצאתי פסול בהתנהלות המדינה, גם אם היה ניתן לפעול בדרכים אחרות. ההליכים שפורטו מעלה בהקשר של השטח נשוא הפעילות, ממחישים את מידת הפעילות העניפה והבלתי סבירה, שמייצרת משפחתו של המבקש ומכח זאת מטילה על המדינה הוצאות ופעילויות מתמשכות.
41. משאמרתי הדברים מעלה, ומאחר שמצאתי שפעולת הפינוי, גם של המשאית, נעשתה כדין ובצדק, ומשאיני מקבל טענת המבקש כי הוא מחנה את הרכב במנותק מהימצאו של השיג ואוהל האירוח במקום, מצאתי כי על המבקש לשאת בעלויות הגרירה במלואן.
42. באשר לתקופת האחסנה, מאחר שנפל פגם ולמעשה לא הודע למבקש על הדרכים בהם עליו לפעול לשחרר משאיתו, אני מוצא לנכון לחלק במידת מה את עלויות השמירה על המשאית.
43. סיכומם של דברים, אני מורה כי המבקש ישלם למדינה סך של ₪ 4,250 בתוספת מע"מ, וזאת כנגד החזרת המשאית, וכחלק מהעלויות הכרוכות בפעולות הפינוי והשמירה של המשאית. ניתנה היום, כ"ח שבט תשפ"ה, 26 פברואר 2025, בהעדר הצדדים.